



Boodschap voor de veertigdagentijd

Ter publicatie in het weekeinde
van 4/5 maart 2017

Broeders en zusters,

De uitvinding van sociale media heeft een heel nieuwe betekenis gegeven aan het woord 'delen'. Berichten, foto's en filmpjes kunnen via internet met anderen 'gedeeld' worden. Op die manier kan een steeds groter wordende groep mensen kennis nemen van het bericht. We zouden kunnen zeggen dat 'delen' het nieuwe 'vermenigvuldigen' is geworden. Hoe vaker een bericht gedeeld wordt, hoe meer mensen het kunnen zien en lezen.

Op deze manier verhalen met elkaar delen, gebeurt natuurlijk niet alleen op internet. Elke keer als wij met mensen spreken over wat ons bezig houdt, maken wij anderen deelgenoot van onze ervaringen. We zeggen wel eens: waar het hart vol van is, daar loopt de mond van over.

Bij gelegenheid van de 40-daagse voorbereidingstijd op Pasen, mogen wij ons de vraag stellen in hoeverre ons hart vol is van ons geloof? Hoe vaak praten wij er met anderen over? Met andere woorden: wat doen wij om de Blijde Boodschap van Jezus Christus te delen en er zo voor te zorgen dat het evangelie breed verspreid en vermenigvuldigd wordt?

Die vraag komt niet uit de lucht vallen. Christus zelf heeft ons de opdracht gegeven om Zijn Blijde Boodschap over de hele wereld uit te dragen. Wij zijn per definitie een missionaire Kerk, een Kerk die naar buiten treedt en de boodschap deelt waarvan haar hart vol is.

En 'de Kerk' dat zijn niet alleen de priesters of de leden van het kerkbestuur. Maar dat is iedereen die gedoopt is. Het is onze gezamenlijke missie om ons geloof uit dragen. Dat kan alleen als wij een persoonlijke band voelen met Jezus Christus; als wij Zijn volgeling willen zijn en dat oprecht handen en voeten willen geven. Zo kan ieder van ons op een heel verschillende manier missionair zijn.

Nu roept het woord missie bij veel mensen het beeld op van missionarissen die naar verre landen trokken, om daar het geloof te verkondigen en ontwikkelingswerk te doen. Maar de tijden zijn veranderd. Voormalige missiegebieden zijn uitgegroeid tot volwassen jonge kerken. Via campagnes als de Vastenactie blijven we hen materieel ondersteunen. Dat gebeurt ook deze weken weer en dat is heel goed. Maar omgekeerd kunnen wij in het Westen heel wat van hun bloeiend geloof leren. We spreken dan ook wel eens van een omgekeerde missie.

Wij zijn dankbaar dat de wereldkerk ons sinds enige tijd te hulp komt. Buitenlandse priesters, priesterstudenten en religieuzen komen vanuit hun eigen vertrouwde omgeving naar ons bisdom toe. Zij geven, net als enkele missiegezinnen, gehoor aan de roeping om de Heer hier te dienen en ons te helpen bij het delen van Zijn Blijde Boodschap. Zij mogen een voorbeeld zijn om in onze parochies een nieuw missionair élan te laten opbloeien.

Gelukkig gebeurt er in de praktijk al veel. Er zijn heel wat vrijwilligers die op tal van terreinen de parochies ondersteunen en opbouwen. Samen met de priesters, diakens en naaste medewerkers dragen zij zorg voor de toekomst van het kerkelijk leven in Limburg. Door de handen uit de mouwen te steken, laten ze zien dat ze de genade van hun doopsel en vormsel op een actieve manier willen beantwoorden.

Maar een missionaire Kerk doet een serieus appel op elke christen om zijn of haar geloof te delen. Ik weet wel dat wij daar vaak verlegen mee zijn en dat veel mensen een grote terughoudendheid voelen om al te openlijk van hun geloof te getuigen.

Het is alsof een valse schaamte ons hiervan weerhoudt. Dat is nergens voor nodig. Het is toch onze diepste levensovertuiging? Daar hoeven we niet voor weg te lopen.

Het zou voor ieder van ons als gedoopte christen een erezaak mogen zijn, om in onze directe omgeving ons gezamenlijk geloof in God ter sprake te brengen. Vertel maar aan uw kinderen en kleinkinderen, aan uw vrienden, buren en bekenden dat u gelooft.

Als Kerk mogen we ons niet in onszelf opsluiten. Paus Franciscus blijft hier op aandringen. In een van zijn veelgeciteerde teksten zegt hij de voorkeur te geven “aan een Kerk die gekneusd, gewond en vuil is, omdat zij langs de straten is uitgetrokken, boven een Kerk die ziek is, omdat zij gesloten is en zich uit gemakzucht vastklampt aan eigen zekerheden.” (*Evangelii Gaudium nr. 49*).

Dat is heldere taal. De paus nodigt ons uit om er op uit te trekken; om letterlijk en figuurlijk de straat op te gaan en te vertellen of in concrete daden te laten zien wat het voor ons betekent om Christus te willen navolgen.

Vanzelfsprekend moet elk geloofsgetuigenis authentiek zijn en uit het hart komen. In gewone taal, respectvol tegenover de opvattingen van de ander en zeker niet opdringerig. Een missionaire Kerk nodigt uit, hartelijk en mild.

Christus heeft ons Zijn Blijde Boodschap niet gegeven om voor onszelf te houden, maar om door te geven en met anderen te delen. Dat is onze missionaire opdracht: delen om te vermenigvuldigen. Waar ons hart vol van is, mag onze mond van overlopen. Laten we deze Vastentijd benutten om ons daar bewust van te worden en anderen uit te nodigen in die vreugde te delen.

Roermond,

+ Frans Wiertz,

Bisschop van Roermond